Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-4 У 94/2017
Дана: 10.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., поднетој против туженог Општинског већа општине Варварин, ради поништаја решења број 112-115/2016-III од 25.07.2016. године, у предмету радног односа, у извршењу решења Врховног касационог суда Ус бр. 21/2016 од 31.10.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 10.08.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**
II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.
III ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива усваја се жалба тужиље, секретара Скупштине општине Варварин којој је престала функција истеком мандата, ставом другим распоређује се тужиља на радно место у Општинској управи општине Варварин - послови интерне контроле, ставом трећим тужиља је у обавези да ступи на рад на радно место из става 2. овог решења дана 01.08.2016 године, ставом четвртим, уколико тужиља не прихвати радно место на које се распоређује овим решењем престаје јој радни однос и ставом петим, ова одлука је коначна.

Тужиља је поднела тужбу овом суду дана 04.08.2016. године, којом оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је исто засновано на повреди правила поступка и на нетачно утврђеном чињеничном стању, због чега је и материјално право неправилно примењено. Истиче да је решавајући по поднетој жалби, Општинско веће прекорачило границе својих законских овлашћења, због чега сматра да

је закон повређен на њену штету, све у циљу очувања незаконитости распоређивања Б.Б. на радно место на коме њој мирује радни однос. Даље наводи да се у заглављу оспореног решења тужени позива на одредбу члана 65. став 1. Закона о радним односима, иако у конкретном случају није дошло до смањења броја запослених, нити до укидања радног места на коме њој мирују права. Такође ни Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места којим је отворено ново радно место на које је тужени распоређује није усаглашен са чланом 80.-83. Закона о буџетском систему и другим подзаконским актима. Поред тога, послови интерне контроле подразумевају одговарајуће радно искуство на пословима финансијске струке, што она нема. Диспозитив оспореног решења је неразумљив, а образложење не садржи оцену жалбених навода. Указује на правну поуку у оспореном решењу, где погрешно стоји да се управни спор покреће жалбом. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорену одлуку и да у смислу одредбе члана 23. став 2. ЗУС-а одложи извршење коначног управног акта којим је мериторно одлучено у овој управној ствари, до доношења судске одлуке. Тражи трошкове спора.

Решењем Управног суда број I-4 У 11142/16 од 11.08.2016. године, суд се огласио стварно ненадлежним за решавање ове правне ствари и предмет уступио Основном суду у Крушевцу, као стварно и месно надлежном суду, а по захтеву Основног суда у Крушевцу – Судске јединице у Варварину за решавање сукоба надлежности, Врховни касациони суд је донео решење Ус 21/2016 од 31.10.2016. године, којим је одлучено да је за поступање у овој правној ствари стварно надлежан Управни суд и предмет вратио Управном суду на поновно одлучивање, који је предмет заведен под I-4 У 94/17. Према образложењу решења Врховног касационог суда Ус 21/2016 од 31.10.2016. године, Управни суд није правилно ценио чињеницу да је предмет тужбеног захтева поништај решења о распоређивању запосленог у органу јединице локалне самоуправе од 25.07.2016. године, те да је за одлучивање о истој, сагласно одредбама чл. 1. ст. 1., 173. ст. 3., 174. ст. 2., и 176. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Сл. гласник РС“, бр. 21/16) надлежан Управни суд, с обзиром да су наведене законске одредбе ступиле на снагу 12.03.2016. године, што је одлучна чињеница за правилну примену материјалног права.

Поступајући у складу са решењем Врховног касационог суда Ус 21/2016 од 31.10.2016. године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, у коме је законски заступник туженог остао при наводима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као и списа ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. став 2, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списа и образложења оспореног решења произлази да је решењем Општинске управе општине Варварин број ... од 04.06.2012. године тужиља распоређена на послове начелника Одељења за друштвене делатности, правне, опште и заједничке послове у Општинској управи општине Варварин, почев од 25.05.2012.

године, а да је решењем истог органа број ... од 25.09.2012. године, тужиљи одобрено мировање радног односа почев од 18.09.2012. године, због постављења на функцију заменика секретара Скупштине општине Варварин. Даље произлази да је тужиља 01.07.2016. године поднела жалбу Жалбеној комисији Општинске управе општине Варварин, због ћутања управе, не доношења решења по захтеву тужиље за враћање на рад и распоређивање по престанку функције секретара Скупштине општине Варварин, због истека мандата. Решавајући по поднетој жалби, тужени је на основу чл. 173. ст. 3. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Сл. гласник РС“, бр. 21/16), чл. 236. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) и чл. 65. ст. 1. Закона о радним односима у државним органима (“Сл. гласник РС”, бр. 48/91...23/2013 – одлука УС) решењем број ... од 25.07.2016. године, жалбу усвојио, а тужиљу распоредио на радно место у Општинској управи општине Варварин, јер је увидом у Измене и допуне Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места Општинске управе општине Варварин, бр. ... од 06.07.2016. године, који је био на снази у време доношења оспореног решења утврдио да постоји упражњено радно место - послови интерне контроле, за које тужиља испуњава прописане услове, с тим да уколико не прихвати радно место на које се распоређује, престаје јој радни однос.

Чланом 65. став 1. Закона о радним односима у државним органима прописано је да ако је у државном органу дошло до смањења броја запослених, односно постављених лица, услед промена у организацији и методу рада, односно услед смањења обима и укидања послова, запослени и постављена лица распоређују се на радна места у истом или другом државном органу која одговарају њиховој стручној спреми. Ставом 2. истог члана, одлуку о распоређивању запослених из става 1. овог члана доноси функционер који руководи органом у којем се запослени распоређује, а одлуку о распоређивању постављених лица из става 1. овог члана доноси орган који их је поставио. Ставом 3., уколико запослени односно постављено лице, не прихвати радно место на које је распоређен у складу са ст. 1. и 2. овог члана, престаје му радни однос.

Имајући у виду неспорну чињеницу да је тужиља жалбу поднела због "ћутања управе”, не доношења решења по захтеву на враћање на рад и распоређивање по престанку функције секретара, а да је тужени оспореним решењем жалбу усвојио и распоредио тужиљу у складу са важећим Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места Општинске управе општине Варварин, на упражњено радно место у Општинској управи општине Варварин, на послове интерне контроле, који одговарају стручној спреми тужиље, то је по оцени суда правилно поступио тужени орган и за своју одлуку је дао довољне и на закону засноване разлоге које прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да исти нису од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

Са изложеног, Управни суд је, налазећи да закон није повређен на штету тужиље, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени

гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Тужиља је тражила трошкове управног спора, али с обзиром да није успела у спору, суд је применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 151. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, а захтев законског заступника туженог је одбио, као у ставу трећем диспозитива пресуде, јер на околност врсте и висине тражених трошкова није доставио доказ.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.08.2018. године, I-4 У 94/17

Записничар **Председник већа- судија**
Снежана Томић,с.р. **Олга Петровић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ